

Custodis de la vida

Jornada per la
Vida 25 març 2021

Nota dels bisbes

© Editorial EDICE

Añastro, 1

28033 Madrid

Tlf .: 91.343 97 92

edice@conferenciaepiscopal.es

Traducció al català: Secretariat diocesà de pastoral familiar de Barcelona.

Nota dels bisbes de la Subcomissió Episcopal per a la Família i la Defensa de la Vida

Jornada per la Vida
25 març 2021

En el context de l'Any de Sant Josep, convocat pel papa Francesc, volem posar la nostra mirada en aquest gran sant per aprendre a ser custodis de la vida.

1. Custodis de la vida

Ens narra sant Mateu que

la generació de Jesucrist va ser d'aquesta manera: Maria, la seva mare, estava promesa amb Josep, abans de viure junts, es trobà que esperava un fill per obra de l'Esperit Sant. Josep, el seu espòs, com era just i no volia difamar, resolgué de desfer en privat (Mt 1, 18-19).

Aquest text evangèlic reflecteix la perplexitat de sant Josep davant l'embaràs de la Mare de Déu. però,

la noblesa del seu cor li fa supeditar a la caritat allò que ha après per la llei; (...) Josep es presenta com a figura d'home respectuós, delicat que, tot i no tenir tota la informació, es decideix per l'honor, dignitat i vida de Maria. I, en el seu dubte de com fer el millor, Déu el va ajudar a optar il·luminant el seu judici¹.

¹ Francesc, *Homília* a la santa missa amb beatificacions (Villavicencio, Colòmbia, 8.IX.2017).

En efecte, sant Josep rep la missió de custodiar i protegir Maria i el nadó que porta a les seves entranyes.

En la nostra actualitat molts erigeixen com a criteris determinants per avaluar si una vida val la pena ser viscuda o no la salut, el benestar o la utilitat. Des d'aquesta mentalitat, es planteja descartar aquelles vides que no compleixen amb aquests paràmetres. Aquest menyspreu de vides humanes, que és deplorable en si mateix, és acceptat per molts des del paradigma emotivista que condueix a emetre judicis i a prendre determinacions, no des de la raó, que ens porta a promoure el bé i adherir-nos a la veritat, sinó des d'un pur sentimentalisme. Així, el fonament últim de tot passa a ser els sentiments i els desitjos que en moltes ocasions es converteixen en lleis.

Una atenta mirada a la nostra societat ens porta a descobrir l'avenç de la cultura de la mort, per la recent proposició de Llei Orgànica de regulació de l'eutanàsia. Davant d'aquesta situació hem de preguntar-nos quina ha de ser la nostra resposta com a cristians en aquest moment històric. Ens equivocariem si caiguéssim en el derrotisme de pensar que això no té solució o que no hi ha marxa enrere. També seria equivocat viure amb els braços creuats en un constant esperit de queixa.

Un cop més, fixar-nos en l'exemple de Sant Josep il·luminarà el nostre camí. Comenta el papa Francesc que

moltes vegades, llegint els "evangelis de la infància", ens preguntem per què Déu no va intervenir directament i clarament. Però Déu actua a través d'esdeveniments i persones. Josep era l'home per mitjà de qual Déu es va ocupar dels començaments de la història de la redempció. Ell era el veritable "miracle" amb el qual Déu va salvar l'Infant i la seva mare... Fins i tot la nostra vida sembla de vegades que està en mans de forces superiors, però l'Evangelí ens diu que Déu sempre aconsegueix salvar el que és important, amb la condició que tinguem la mateixa valentia creativa del fuster de

Natzaret, que sabia transformar un problema en una oportunitat, anteposant sempre la confiança en la providència².

2. La vida és sempre un bé

Com sant Josep, davant d'aquesta cultura de la mort, hem de ser custodis de la vida perquè, com afirmava sant Joan Pau II, «la vida és sempre un bé». El fonament que permet afirmar que la vida és sempre un bé és el fet que la vida és un do que prové de la misteriosa i generosa voluntat de Déu. En aquest context de do es pot afirmar que tota vida val la pena ser viscuda ja que en ella hi ha un ordre previ i un destí profundament volgut pel seu Creador. «I va crear Déu a l'home a la seva imatge, a imatge de Déu el va crear, home i dona els va crear» (Gen 1, 27). La vida és un do que Déu dona a aquells que estima com només Déu pot estimar, amb un amor infinit, amb un amor etern. Tal com s'expressa en el llibre de Jeremies: «Abans de formar-te en el ventre, et vaig triar; abans que sortissis del si matern, et vaig consagrar, et vaig constituir profeta entre les nacions» (Jr 1,5).

En la constitució pastoral *Gaudium et spes*, del Concili Vaticà II llegim: «En realitat només en el misteri del Verb encarnat s'il·lumina veritablement el misteri de l'home» (n. 22); i una mica més endavant: «Crist, el nou Adam, en la mateixa revelació del misteri del Pare i del seu amor, manifesta plenament l'home al propi home i li descobreix la sublimitat de la seva vocació" (n. 22). Així la vida humana ha estat enaltida al més alt quan el mateix Fill de Déu es fa home. «I la Paraula s'ha fet carn i ha habitat entre nosaltres, i hem contemplat la seva glòria, glòria que té com a Fill Únic del Pare, ple de gràcia i de veritat» (Jn 1, 14).

² Francesc, Carta apostòlica *Patris Corde*, n. 5.

Cal recordar que la vida humana val en si mateixa i no està lligada al vigor físic, ni a la joventut, ni a la salut física o psíquica. És un bé fonamental per l'home, sense el qual no hi cap l'existència ni el gaudi dels altres béns. Per tant, no procedeix concedir un pes determinant a categories com útil, inútil, onerós, desitjat, no desitjat, etc. Cada persona ha de ser considerada sempre com un fi en si mateixa i mai com un mitjà per a altres fins. Tota vida humana és digna i mereixedora de protecció i respecte, i el seu valor no pot mesurar-se per la satisfacció subjectiva que produeix ni pel seu nivell de benestar³.

L'Església, que és Mestra, ens ensenya que

la vida de tot ésser humà ha de ser respectada de manera absoluta des del moment mateix de la concepció, perquè l'home és l'única criatura a la terra que Déu ha «volgut per si mateixa», i l'ànima espiritual de cada home és «immediatament creada» per Déu; tot el seu ésser porta gravada la imatge del Creador. La vida humana és sagrada perquè des del seu inici comporta «l'acció creadora de Déu» i roman sempre en una especial relació amb el Creador, el seu únic fi. Només Déu és Senyor de la vida des del seu començament fins al seu terme: ningú, en cap circumstància, pot atribuir-se el dret de matar de manera directa a un ésser humà innocent⁴.

3. Amb valentia creativa

L'Església, que és Mare, ens convida a tenir aquesta valentia creativa en la custòdia i la defensa de la vida humana. Volem agrair a totes aquelles persones que, mogudes per la seva fe o per la solidaritat humana, des de l'àmbit eclesial o civil, amb valentia creativa, porten a terme tota mena d'iniciatives per promoure la cultura de la vida.

³ Subcomissió Episcopal per a la Família i Defensa de la Vida, *En defensa de la vida*, Materials per a la Campanya per la Vida 2013.

⁴ Congregació per a la Doctrina de la Fe, Instrucció *Donum vitae* sobre el respecte de la vida humana naixent i la dignitat de la procreació (22.II.1987).

Gràcies als que acompanyen les dones embarassades en situació de vulnerabilitat que, d'una altra manera, es veurien abocades a l'avortament. Gràcies als que tenen cura amb tant afecte i generositat a la gent gran i als malalts terminals, evitant així que sentin que són una molèstia i que es plantegin l'eutanàsia com una sortida. Recordem que «incurable, de fet, no és mai sinònim de "incuidable"»⁵.

Convidem a tots els cristians a tenir cura de la formació per estar «disposats sempre per donar explicació a tot el que us demani una raó de la vostra esperança» (1Pe 3, 15). Aprofundim en els motius que ens porten a ser custodis de la vida; motius que provenen en molts casos, no només de la nostra fe, sinó també de l'evidència científica.

Aquesta invitació a instaurar la cultura de la cura es dirigeix a tots i cadascun dels cristians i de les persones de bona voluntat. Visquem aquest compromís per la vida en el nostre dia a dia, oferint la nostra ajuda eficaç als que travessen situacions de vulnerabilitat.

Davant la condició de necessitat d'un germà o una germana, Jesús ens mostra un model de comportament totalment oposat a la hipocresia. Proposa aturar-se, escoltar, establir una relació directa i personal amb l'altre, sentir empatia i commoció per ell o per ella, deixar-se involucrar en el seu sofriment fins a arribar a fer-se càrrec d'ell per mitjà del servei (cf. Lc 10, 30 -35)⁶. (Missatge del Papa Francesc per a la Jornada Mundial del Malalt 2021).

Acudim a la intercessió de sant Josep, custodi de la vida i patró de la bona mort, i de santa Maria, la seva Esposa i Mare de Jesucrist, perquè ens facin apòstols de l'Evangelí de la Vida.

⁵ Congregació per a la Doctrina de la Fe, Carta *Samaritanus Bonus* sobre la cura de les persones en les fases crítiques i terminals de la vida (22.09.2020).

⁶ Francesc, *Missatge* per a la Jornada Mundial del Malalt 2021, n. 1.

- ✠ Mons. D. José Mazuelos Pérez, bisbe de Canàries.
President de la Subcomissió Episcopal per a la
Família i la Defensa de la Vida
- ✠ Mons. D. Juan Antonio Reig Pla, Bisbe d'Alcalá d'Henares
- ✠ Mons. D. Ángel Pérez Pueyo, Bisbe de Barbastro-Montsó
- ✠ Mons. D. Santos Montoya Torres, Bisbe auxiliar de Madrid
- ✠ Mons. D. Francisco Gil Hellín, Arquebisbe emèrit de Burgos

